

I

*G*edurende een bepaalde tijd van het jaar benadert elke stad wel een vorm van volmaaktheid. Na de hitte van de zomer en voor de koude van de winter, als er nog geen sprake is van regen en sneeuw. Het is een tijd die zich kristalhelder manifesteert naarmate het kouder wordt; een tijd waarin de lucht nog helderblauw is, waarin wol weer met plezier wordt gedragen en waarin de mensen sneller lopen dan ze in maanden hebben gedaan. Een tijd om opnieuw tot leven te komen, plannen te maken, actief te zijn, te leven, terwijl september overgaat in oktober. Het is een tijd waarin vrouwen er beter uitzien, mannen zich lekkerder voelen en zelfs de kinderen vol nieuwe energie terugkeren naar school in Parijs, New York of San Francisco. Voor Rome geldt dat misschien zelfs in versterkte mate. Iedereen is weer thuis, na de luie zomermaanden te hebben rondgereden in oude taxi's van de piazza naar de Marina Piccola in Capri, of na verkwikt te zijn teruggekomen van de baden in Ischia, de zonovergoten dagen in San Remo of gewoon van het strand in Ostia. Maar eind september is het voorbij en is de herfst aangebroken. Een praktische maand, een mooie maand, waarin het heerlijk is om te leven.

Isabella di San Gregorio zat rustig op de achterbank van de limousine. Ze glimlachte in zichzelf en keek naar de mensen die snel door de straten liepen; haar donkere ogen glinsterden en haar glanzend zwarte haren werden door twee zware schildpadkammen uit haar gezicht gehouden. Het verkeer was zoals het Romeinse verkeer altijd is: een heksenketel. Ze was eraan gewend; haar hele leven had ze er gewoond, met uitzondering van de bezoeken die ze af en toe aan de familie van haar moeder in Parijs had gebracht en van het ene jaar dat ze op éérentwintigjarige leeftijd in de Verenigde Staten had doorgebracht. Het jaar daarop was ze met Amadeo getrouwd en een soort van legende geworden, de regerende vorstin van de Romeinse couture. Ze was van geboorte een prinses in dat koninkrijk en door haar huwelijk nog iets meer; haar legende was evenwel ontstaan door haar talent en niet alleen doordat ze Amadeo's naam had gekregen. Amadeo di San Gregorio was de erfgenaam van het House of San Gregorio, de tempel van de Romeinse couture, het toppunt van aanzien en exquisite smaak in de nooit aflatende strijd tussen vrouwen van enorme rijkdom en aspiraties. San Gregorio... gewijde woorden voor geheiligde vrouwen, waarbij de namen van Isabella en Amadeo de heiligste der heiligen waren. Hij in al zijn gouden, groenogige Florentijnse pracht, die het Huis op eenendertigjarige leeftijd erfde; zij de kleindochter van Jacques Louis Parel, sinds 1910 de koning van de Parijse couture.

Isabella's vader was Italiaan maar had er altijd behagen in geschept haar te vertellen dat hij ervan overtuigd was, dat zij zuiver Frans bloed in haar aderen had. Ze had Franse gevoelens, Franse ideeën, Franse stijl en de uitgesproken smaak van haar grootvader. Toen ze zeventien was, wist ze meer over haute-couture dan de meeste mensen uit dat wereldje op vijfenveertigjarige leeftijd. Het zat haar in het bloed, in het hart en in de geest. Ze had een mysterieuze gave voor ontwerpen, een

uitzonderlijk gevoel voor kleur en een onfeilbare zekerheid over wat succes zou hebben en wat niet, doordat ze jaar in jaar uit de collecties van haar grootvader had bestudeerd. Uiteindelijk – hij was toen in de tachtig – had hij Parel verkocht aan een Amerikaans bedrijf. Isabella had op dat moment gezworen hem dat nooit te zullen vergeven.

Natuurlijk had ze dat wel gedaan. En toch... als hij maar had gewacht. Als hij maar had geweten of... maar dan zou ze in Parijs hebben gewoond en Amadeo niet hebben ontmoet in haar eigen kleine ontwerpstudio, die ze op tweeëntwintigjarige leeftijd in Rome was begonnen. Het had zes maanden geduurd voordat hun wegen elkaar kruisten, zes weken voordat hun harten wisten hoe hun toekomst eruit zou zien en nog geen drie maanden daarna was Isabella al Amadeo's vrouw geworden en de stralendste ster aan het firmament van het House of San Gregorio. Binnen een jaar werd ze zijn hoofdontwerpster, een positie waarvoor elke ontwerper zijn ziel en zaligheid zou willen geven.

Het was gemakkelijk om Isabella te benijden. Ze bezat alles – elegantie, schoonheid, een kroon van succes die ze droeg met de nonchalance alsof het een Borsalino-hoed was en met haar negentien jaren een stijl die aller ogen in een overvol vertrek tot zich trok. Isabella di San Gregorio was op en top een vorstin, méér zelfs. Die vlotte lach, die plotselinge flits van diamanten in de warme onyx ogen, haar manier om achter de woorden van anderen te kijken, te doorzien wie ze waren, waarom ze zo waren, wat ze wel en niet waren en wat ze graag zouden willen zijn. Isabella was een betoverende vrouw in een fantastische wereld.

Het verkeer langs de Piazza Navona zat vast en de limousine minderde vaart. Dromerig leunde Isabella achterover en sloot haar ogen. Het heftige getoeter en gescheld werden gedempt door de zorgvuldig gesloten portierraampjes van de

auto. Bovendien waren haar oren al zo gewend aan de geluiden van Rome, dat ze zich niet aan de herrie stoorde. Ze genoot ervan en bloeide erdoor op. Het was onderdeel van elke vezel van haar wezen, evenals haar krankzinnige werktempo een deel van haar was. Ze zou met geen mogelijkheid zonder een van beide kunnen leven. Daarom ook zou ze haar werk nooit helemaal opgeven, ondanks haar semiontslag van vorig jaar. Toen Alessandro vijf jaar geleden was geboren, was het werk alles voor haar – de lijn van de voorjaarsmode, de dreigende spionage van concurrerende modehuizen, de belangrijke ontwikkeling van vrijetijdskleding om te exporteren naar de Verenigde Staten, het verstandige besef om herenkleding aan de collecties toe te voegen en ten slotte ook cosmetica, parfum en zepen op de markt te brengen. Dit alles lag haar heel nauw aan het hart. Ze kon het niet opgeven, zelfs niet voor Amadeo's kind. Dit was haar alles, haar droom. Maar naarmate de jaren verstreken, was er iets aan haar ziel gaan knagen en voelde ze een diep verlangen en een grote eenzaamheid als ze om halfnegen 's avonds thuiskwam en het kind al sliep, toegedekt door andere handen dan de hare.

'Het zit je dwars, hè?' Amadeo had haar gadegeslagen terwijl ze peinzend in de hoge, met grijs satijn beklede stoel in de hoek van de salon zat.

'Wat?' Ze had een verwarde, vermoeide en rusteloze indruk gemaakt.

'Isabellezza...' Isa-beauté. Ze moest altijd glimlachen als hij haar zo noemde, en dat deed hij al vanaf hun eerste kennismaking. 'Praat tegen me.'

Ze had schaaпachtig tegen hem gelachen en een diepe zucht geslaakt. 'Dat doe ik toch.'

'Ik vroeg je of het je erg dwars zit dat je niet hier bij het kind bent.'

'Soms. Ik weet het niet. Het is zo moeilijk uit te leggen.'

We hebben... we hebben heerlijke ogenblikken samen. 's Zondags, als ik tijd heb.' Er was een traan in een van de glanzende donkere ogen verschenen en Amadeo stak zijn armen naar haar uit. Ze was gedwee naar hem toe gegaan en had door haar tranen heen gelachen. 'Ik ben niet wijs. Ik heb alles. Ik... verdorie, waarom laat dat kindermisje hem niet op tot wij thuiskomen?'

'Alle dieci!' Tot tien uur?

'Welnee, het is pas...' Geïrriteerd had ze op haar horloge gekeken en toen pas beseft dat hij gelijk had. Ze waren om acht uur van kantoor vertrokken, waren nog even bij hun advocaat langsgegaan, hadden nog een 'minuutje' gestopt om hun grootste Amerikaanse cliënte in haar suite in het Hasslerhotel gedag te zeggen en... tien uur! 'Verdraaid! Oké, het is dus laat. Maar meestal zijn we om acht uur thuis en dan is hij nooit wakker.' Ze had Amadeo fel aangekeken en hij had zachtjes gelachen terwijl hij haar in zijn armen hield.

'Wat wil je dan? Een kind zoals van een filmster, dat op zijn negende al meegaat naar cocktailparty's? Waarom neem je niet wat vaker vrij?'

'Dat kan ik niet.'

'Je wilt niet.'

'Wél... nee.' Ze hadden allebei gelachen. Het was waar. Ze wilde het wel en ze wilde het niet. Ze wilde bij Alessandro zijn voor ze het allemaal had gemist, voor hij opeens negentien was en ze haar kans had laten voorbijgaan. Ze had dat maar al te vaak zien gebeuren bij carrièrevrouwen – ze zijn van plan..., ze zullen..., ze willen... maar ze doen het nooit. En op een morgen worden ze wakker en zijn hun kinderen vertrokken. De uitstapjes naar de dierentuin die nooit zijn gemaakt, de film, het museum, de momenten die ze voor hen wilden bewaren... maar de telefoon bleef rinkelen en er waren cliënten die wachtten. De belangrijke gebeurtenissen. Ze wilde niet

dat haar hetzelfde overkwam. Toen hij nog een baby was, was het niet zo erg. Maar nu was het anders. Hij was vier jaar en hij besepte het als hij haar maar twee uur in de drie dagen zag, hij besepte het als zij nooit bij zijn school op hem stond te wachten of als zij en Amadeo zes krankzinnige weken lang waren bezig geweest met de opzet van de volgende collectie of de modelijn voor de Verenigde Staten.

‘Je ziet er ellendig uit, lieveling. Moet ik je soms ontslaan?’ Zowel tot haar eigen als tot Amadeo’s verbazing had ze geknikt. ‘Meen je dat serieus?’ Zijn ogen verrieden zijn geschoktheid.

‘Min of meer. Er moet toch een manier zijn te vinden waarop ik kan werken en toch ook wat vaker hier kan zijn.’ Ze had de rijkdom van hun villa in zich opgenomen, denkend aan het kind dat ze de hele dag niet had gezien.

‘Laten we er eens rustig over nadenken, Bellezza. We vinden er wel wat op.’

En ze hadden er wat op gevonden. Het was volmaakt. Gedurende de afgelopen acht maanden was ze hoofdontwerpadviseuse geweest van het House of San Gregorio. Ze nam dezelfde beslissingen als vroeger en had overal een vinger in de pap. In elk ontwerp dat San Gregorio verkocht was nog steeds de onmiskenbare hand van Isabella herkenbaar. Ze had zich evenwel teruggetrokken uit het technische gedeelte van de zaken, uit de drukke bijkomstigheden die iedere dag terugkeerden. Het betekende dat hun geliefde directeur, Bernardo Franco, nog zwaarder werd belast en dat er een andere ontwerper in dienst moest worden genomen om de oneindige reeks stappen tussen Isabella’s concepten en het eindproduct uit te voeren. Maar het werkte voortreffelijk. Nu kon Isabella gaan en komen wanneer het haar uitkwam. Ze woonde belangrijke besprekingen bij en verdiepte zich samen met Amadeo in alles tijdens één lange, uitputtende dag per week. Ze kwam

onverwacht binnenlopen als ze een afspraak in de buurt had, maar voor het eerst voelde ze zich nu ook echt Alessandro's moeder. Ze lunchten samen in de tuin. Ze zag hem met zijn eerste spelletje op school. Ze ging met hem naar het park en leerde hem bakerrijmpjes in het Engels en grappige versjes in het Frans. Ze lachte met hem, holde met hem en duwde hem heen en weer op de schommel. Ze bezat het best denkbare leven. Een carrière, een man en een kind. Ze was dan ook nooit eerder zo gelukkig geweest. Het was te zien aan het licht dat in haar ogen danste, aan de manier waarop ze zich bewoog en lachte en keek als Amadeo thuiskwam. Het uitte zich in de dingen die ze haar vriendinnen vertelde als ze hen onthaalde op verhalen over Alessandro's laatste prestaties: 'Hemel, zoals dat kind kan tekenen!' Iedereen vond het vermakelijk, vooral Amadeo, die haar gelukkig wilde zien en haar na tien jaar huwelijk nog steeds aanbad. Nu zelfs nog meer dan ooit tevoren. Ondanks de kleine verandering in de leiding verliepen de zaken voortreffelijk. Isabella kon zich nooit helemaal op de achtergrond houden. Dat lag niet in haar aard. Overal werd haar aanwezigheid gevoeld. Het geluid van haar wezen weergalmde als een volmaakt gevormde kristallen klok.

De limousine kwam tot stilstand langs de stoerprand terwijl Isabella een laatste glimp opving van de mensen op straat. Ze hield van de kleren die de vrouwen dit jaar droegen – sexy en vrouwelijk. Het deed denken aan haar grootvaders collecties van jaren geleden en het was een uiterlijk dat haar goed beviel. Zelf stapte ze uit de wagen in een ivoorkleurige wollen jurk die volmaakt afhing in smalle, onberispelijke plooien. Haar drie lange strengen van enorme parels hingen om haar nek tot precies de juiste hoogte van de soepel gedrapeerde halslijn en over haar arm hing een korte bruine minkjas, die exclusief voor haar was ontworpen in Parijs door de bontwerker die eens bij Parel in dienst was. Ze had evenwel te veel haast om

het jasje aan te trekken. Ze wilde nog wat laatste details van de Amerikaanse lijn met Amadeo doorspreken alvorens met een vriendin te gaan lunchen. Ze wierp een blik op het gouden horloge om haar pols, dat geen wijzerplaat had, maar waarop een saffier en een diamant op mysterieuze wijze en alleen voor ingewijden herkenbaar de juiste tijd aangaven. Het was tien uur tweeëntwintig.

‘Dank je, Enzo. Ik ben om vijf voor twaalf terug.’ Glimlachend hield hij met zijn ene hand het portier voor haar open en tikte met zijn andere hand tegen zijn pet. Het was de laatste tijd plezierig om voor haar te werken en hij genoot van de autoritjes met de kleine jongen. Het herinnerde hem aan zijn eigen kleinkinderen, van wie er zeven in Bologna en vijf in Venetië woonden. Af en toe ging hij bij hen op bezoek, maar Rome was zijn thuis. Dat gold ook voor Isabella, ondanks haar Franse moeder en haar verblijf van een jaar in Amerika. Rome was een deel van haar; ze was er geboren, ze was er opgegroeid en ze zou er sterven. Zoals iedere Italiaan wist ook Enzo dat een Romein nooit ergens anders zou gaan wonen.

Kordaat liep ze over het trottoir naar de zware donkere deur in de oude gevel. Zoals gewoonlijk keek ze ook nu zoekend de straat af om te zien of Amadeo er al was. Ze hoefde alleen maar te kijken of zijn gestroomlijnde, zilverkleurige Ferrari er stond. De zilveren torpedo, zoals ze de wagen noemde. Niemand behalve hij mocht die auto aanraken. Iedereen plaagde hem daarmee, vooral Isabella. Hij gedroeg zich als een klein kind met een stuk speelgoed en wilde het met geen mens delen. Hij reed erin, parkeerde hem, vertroetelde hem en speelde ermee. Helemaal alleen. Zelfs de portier bij San Gregorio, die daar al tweeënveertig jaar werkte, had de wagen nog nooit aangeraakt. Isabella glimlachte in zichzelf toen ze de indrukwekkende zwarte deur naderde. Soms was hij net een klein jongetje, waardoor zij alleen nog maar meer van hem hield.

'Buon giorno, signora Isabella.' Ciano, de vaderlijke portier in de zwart-met-grijze livrei, was de enige die haar zo noemde.

'Ciao, Ciano, come sta!' Isabella lachte hem warm toe en ontblootte daarbij een rij tanden die even mooi was als haar vermaarde parels. *'Va bène!'* Alles goed?

'Benissimo.' De volle bariton rolde haar melodieuze tegemoet. Met een buiging zwaaide hij de zware deur open en sloot hem even later weer achter haar.

In de ontvangsthal bleef ze een ogenblik staan en keek om zich heen. Evenzeer als de villa aan de Via Appia Antica, was ook dit haar thuis. De prachtige roze marmeren vloeren, het grijze fluweel en de roze zijde, de kristallen kandelaar die ze – na lange onderhandelingen met de Amerikaanse eigenaar – van Parel in Parijs had meegenomen. Haar grootvader had hem in Wenen laten maken en hij was nagenoeg onbetaalbaar. Een indrukwekkende marmeren trap leidde naar de grote salon boven. Op de tweede en derde verdieping bevonden zich kantoren die in dezelfde tinten grijs en roze waren uitgevoerd, de kleuren van bloembladen en as. Het was een oogstrelende combinatie, evenals de met zorg geselecteerde schilderijen, de antieke spiegels, de chique verlichting, de kleine Lodewijk XVI tête-à-tête canapés in de alkoven, waar cliënten konden uitrusten en praten. Dienstmeisjes in grijze uniformen liepen overal af en aan; hun gesteven witte schortjes kraakten zacht als ze thee en sandwiches brachten naar de privaatvertrekken boven, waar cliënten zich door het zware paswerk heenworstelden en zich ondertussen afvroegen hoe de mannequins complete shows overleefden. Zoals ze zo vaak deed, bleef Isabella ook nu even staan om haar domein in zich op te nemen.

Rustig stapte ze in de privélift en drukte op de knop van de derde verdieping. Inmiddels liet ze haar gedachten al gaan over het werk dat ze die morgen wilde doen. Er moesten maar een paar dingen worden geregeld; de meeste lopende zaken had

ze gisteren tot haar voldoening afgehandeld. Er moesten wat ontwerpdetails worden uitgewerkt met Gabriela, de hoofdontwerpster, en er was een aantal administratieve problemen te bespreken met Bernardo en Amadeo. Het werk van vandaag zou niet veel van haar tijd in beslag nemen. De liftdeur gleed geruisloos open en gaf zicht op de lange, met grijs tapijt belegde gang. Het House of San Gregorio had zich in alles ondergeschikt gemaakt aan de mode. Dit in tegenstelling tot Isabella, die mooi en nadrukkelijk aanwezig was. Ze was een vrouw die men niet over het hoofd zag, die ook niet over het hoofd gezien wilde worden; een vrouw met wie men gezien wilde worden. Maar het House of San Gregorio was een toonbeeld van schoonheid. Het was van belang dat hetgeen ze wilden showen niet door het huis zelf werd overheerst. Dat was niet het geval; het kon niet. Ondanks de schoonheid van het zeventiende-eeuwse gebouw dat eens het onderkomen van een prins was geweest, waren de collecties van San Gregorio te luisterrijk om door iets of iemand te kunnen worden overheerst. Isabella had een volmaakt netwerk van opmerkelijke modellen, bijzondere ontwerpen en onvoorstelbaar mooie stoffen gecreëerd, in hun totaliteit getoond door vrouwen die het met allure droegen. Ze wist dat elders – in Amerika, in Parijs, in Milaan – de vrouwen die hun boutique-lijn, hun confectiekleding droegen, in niets leken op de vrouwen die naar dit adres kwamen. De vrouwen die hier kwamen, waren bijzonder – gravinnen, prinsessen, actrices, schrijfsters, televisiepersoonlijkheden, notabelen en dames van adel die hun leven zouden geven voor de ontwerpen van San Gregorio. Velen van hen waren vrouwen zoals Isabella zelf... opvallend, sensueel, luisterrijk.

Geruisloos liep ze naar de dubbele deuren aan het einde van de lange gang en drukte de blinkende koperen knop naar beneden. Als een visioen stond ze opeens voor het bureau van de secretaresse.

‘Signora!’ Het meisje keek verschrikt op. Ze wist nooit precies wanneer Isabella kwam opdagen of wat ze op haar hart zou hebben. Maar vandaag knikte Isabella alleen, glimlachte en liep onmiddellijk door naar Amadeo’s kantoor. Ze wist dat hij daar was. Ze had zijn wagen gezien en hij bleef – in tegenstelling tot Isabella – zelden op de andere verdiepingen rondzwerven. Hij en Bernardo hielden zich voornamelijk in hun kantoren op. Isabella was degene die overal ronddoelde, die plotseling opdook in het vertrek van de mannequins, in de gangen waarop de privaatpaskamers uitkwamen, in de grote salon met het lange, met grijze zijde beklede looppad dat voortdurend moest worden vervangen. Voor Bernardo, altijd praktisch in zijn functie van directeur, was dit een steeds terugkerende bron van ergernis. Hij moest voor een sluitende begroting zorgen. Als president en hoofd van financiën stelde Amadeo de begroting op, maar Bernardo moest ermee werken en erop toezien dat de toepassing van stoffen, kralen, pluimen en minutieuze versierselen binnen de door Amadeo opgestelde limieten bleef. Dankzij Bernardo bleven ze altijd binnen die begroting. Dankzij Bernardo had het huis jarenlang goed en soms voortreffelijk gedraaid. Dankzij Amadeo’s investeringen en financiële inzicht was het hen voor de wind gegaan. En dankzij Isabella’s geniale gevoel voor ontwerp hadden ze zowel roem als succes vergaard. Maar het was Bernardo die een brug sloeg tussen de wereld van het ontwerp en die van het geld. Hij was degene die berekende, speculeerde, afwoog en overdacht wat succes zou hebben en wat niet, wat het welslagen van een bepaalde modelijn hun zou kosten of wat de moeite waard was om een gokje mee te wagen. Tot dusver had hij het nooit bij het verkeerde eind gehad. Hij beschikte over een flair en een talent die Isabella deden denken aan een matador – trots, verheven, vermetel, de rode lap flitsend voor de kop van de stier en uiteindelijk altijd overwinnend. Ze mocht zijn stijl

wel, en ze hield van hem. Niet zoals Bernardo van haar hield. Hij had haar altijd bemind. Altijd. Vanaf de eerste dag dat hij haar had ontmoet.

Bernardo en Amadeo waren al jarenlang goede vrienden en ze hadden samen voor het House of San Gregorio gewerkt nog voor Isabella op het toneel was verschenen. Het was Bernardo die haar in haar kleine atelier in Rome had ontdekt. Hij was degene die er bij Amadeo op had aangedrongen eens naar haar werk te gaan kijken, kennis met haar te maken, met haar te praten en haar misschien zelfs zover proberen te krijgen dat ze voor hen kwam werken. Ook toen was ze al opvallend geweest in haar sensationele schoonheid en haar opmerkelijke jeugdigheid. Op tweeëntwintigjarige leeftijd was ze al een frappante vrouw en een geniale ontwerpster. Ze waren naar haar kleine studio gegaan en ze had hen ontvangen in een rood zijden blouse op een wit linnen rok, met gouden sandaaltjes aan haar voeten. Meer niet. Ze zag eruit als een diamant in een lieflijke omlijsting. Het was moordend heet, en dat werd nog erger toen haar ogen die van Amadeo voor het eerst ontmoetten. Op dat moment had Bernardo beseft hoeveel hij om haar gaf en dat hij al te laat was. Amadeo en Isabella waren onmiddellijk verliefd op elkaar geworden en Bernardo had zijn gevoelens nooit uitgesproken. Nooit. Het was te laat. Bovendien zou hij zijn vriend nooit bedriegen. Amadeo betekende te veel voor hem; jarenlang was hij als een broer voor hem geweest en Amadeo was geen type om te verraden. Hij was vriendelijk tegen iedereen en werd door zijn omgeving bemind. Hij was iemand op wie anderen wilden lijken, geen man die men wilde kwetsen. Dus deed Bernardo dat niet. Hij wist ook dat het hem behoedde tegen de pijn die hij zou voelen als hij moest ontdekken dat ze niet van hem hield. Hij besepte hoe diep haar liefde voor Amadeo was. Het was de hartstocht die haar leven beheerste. Als het erop aankwam, betekende Amadeo

meer voor haar dan haar werk, en dat was in Isabella's geval opzienbarend. Daarmee kon Bernardo niet wedijveren. Dus hield hij zijn trots, zijn geheim en zijn liefde voor zichzelf en zorgde ervoor dat de zaken nog beter liepen. Hij leerde haar op een andere manier lief te hebben, hen beiden te beminnen met een persoonlijke passie en een reinheid die als een wit vuur in zijn binnenste brandde. Het schiep een enorme spanning tussen hem en Isabella, maar dat was het waard. De resultaten van hun ontmoetingen, hun woede-uitbarstingen en hun ruzies waren altijd luisterrijk: verbazingwekkend mooie vrouwen om over hun plankiers te paraderen... vrouwen die soms in Bernardo's armen terechtwamen. Maar daartoe had hij het recht. Hij had recht op iets meer dan zijn werk en zijn liefde voor Amadeo en Isabella. De vrouwen die door het huis liepen – mannequins of cliënten – werden naar hem getrokken door iets wat ze nooit helemaal konden bevatten, iets wat zich nooit ten volle openbaarde en waarover Bernardo zich niet langer het hoofd brak. Het was nu gewoon een deel van hem, zoals dat ook het geval was met zijn onfeilbare gevoel voor stijl of zijn respect voor de twee mensen met wie hij werkte, die op hun eigen manier één waren geworden. Hij besepte exact wat ze waren en wist dat hij en Isabella nooit zo hadden kunnen worden. Zij zouden altijd twee afzonderlijke mensen zijn gebleven, altijd twee, altijd bekvechtend; als ze zijn gevoelens had gekend, dan zouden ze als twee sterren heftig met elkaar in botsing zijn gekomen en zijn geëxplodeerd in een regen van kometen, die zich over hun paradijselijke levens zou hebben uitgestort. Maar zo ging het niet tussen Isabella en Amadeo. Dat was zacht, teder en sterk. Zij waren tot één ziel samengesmolten. Als Isabella in Amadeo's ogen keek, leek het alsof ze erin oploste, alsof ze afdaalde in een dieper deel van zichzelf, alsof ze groeide en vloog, haar vleugels wijd gespreid. Amadeo en Isabella waren als twee adelaars die door

hun privélucluim zweefden, hun vleugels in volmaakte harmonie, hun diepste wezen één, hun eendracht volkomen. Het was iets waaraan Bernardo zelfs geen aanstoot meer nam; dat was bij een dergelijk paar onmogelijk. Ze waren mooi om te zien. En nu had hij langzaam maar zeker zijn draai gevonden in wat een ontvlambare werkverhouding was met een vrouw die hij op afstand beminde. Hij had zijn eigen leven. En met hen had hij iets speciaals. Dat zou altijd zo zijn. Zij vormden een onverwoestbaar, onafscheidelijk drietal. Nooit zou er iets tussen hen komen. Dat wisten ze alle drie.

Voor de deur van Amadeo's kantoor bleef Isabella een ogenblik stilstaan en glimlachte in zichzelf. Telkens als ze die deur zag, moest ze denken aan de eerste keer dat ze hem had gezien. En deze vertrekken. In die tijd hadden ze er anders uitgezien. Mooi maar niet zo opvallend elegant als nu. Zij had er iets meer van gemaakt, zoals Amadeo van haar iets meer had gemaakt. Ze groeide in zijn nabijheid. Ze voelde zich eindeloos bemind en volkomen zeker. Voldoende zeker om te zijn wat ze was, te doen wat ze wilde, te trotseren, rond te waren in een wereld die totaal geen beperkingen kende. Amadeo gaf haar een gevoel van onbegrensdsheid en hij had haar getoond dat er voor haar inderdaad geen limieten waren, dat ze alles kon zijn wat ze wilde en alles kon doen wat ze wilde. En ze deed het allemaal, ondersteund door de kracht van zijn liefde.

Ze klopte zachtjes op de deur die maar weinig mensen kenden en die regelrecht naar zijn privékantoor leidde. Het was een deur die alleen zij en Bernardo gebruikten. Het antwoord kwam snel. Ze draaide de knop om en liep naar binnen. Even zwegen ze en keken alleen maar terwijl dezelfde huivering door haar lichaam voer, die ze vanaf de eerste keer dat ze hem had ontmoet had gevoeld. Hij glimlachte als antwoord. Hij voelde het ook. Er lag openlijke vreugde in zijn blik, een lieve aanbidding die haar altijd als een magneet in zijn armen trok.

Het was die zachtheid in hem waarvan ze zoveel hield, die goedheid, dat mededogen dat hij altijd toonde. Het vuur in hem was anders dan dat in haar. Het zijne was een gewijde vlam die eeuwig zou branden, hoog gehouden voor de bedroefde en vermoeide zielen, een trots licht, een baken voor iedereen. Het hare was een fakkel die aan de nachtelijke hemel brandde, zo helder en mooi dat men hem bijna niet durfde te naderen. Maar niemand aarzelde om naar Amadeo toe te komen. Hij was ontzettend hartelijk en gastvrij. Iedereen verlangde ernaar dicht bij hem te zijn, hoewel Isabella dat als enige werkelijk was. En Bernardo natuurlijk ook, maar op een andere manier. *'Allora, Isabellezza. Wat heb je hier vandaag te zoeken? Ik dacht dat we gisteren alles hadden doorgenomen.'* Hij leunde achterover in zijn stoel en stak een hand naar haar uit, die ze pakte. *'Min of meer, ja. Maar ik had nog een paar ideeën.'* Een paar... Hij lachte bij die woorden. Een paar betekende bij Isabella vijfendertig of zevenenveertig of 103. Isabella had nooit een paar van iets; geen paar ideeën of een paar juwelen of een paar kleren. Amadeo lachte breed toen ze zich even over hem heen boog om zijn wang te kussen en hij streelde haar hand.

'Je ziet er mooi uit.' Het licht in zijn ogen baadde haar in zonneschijn.

'Beter dan vanmorgen?' Ze lachten allebei. *'s Morgens had haar gezicht geglommen van een nieuwe crème, waren haar haren hoog op haar hoofd samengebonden en had ze een gemakkelijke peignoir en zijn slippers gedragen.*

Maar Amadeo schudde slechts zijn hoofd. *'Nee. Ik geloof dat ik je vanmorgen liever zag. Niettemin... dit is ook mooi. Is het iets van ons?'*

'Natuurlijk! Zou ik ooit iets anders dragen?' Even keken de donkere ogen flitsend in zijn groene.

'Het lijkt op een van de ontwerpen van je grootvader.' Hij bekeek haar aandachtig. Hij zag en wist altijd alles.

‘Goed van jou! Ik heb het uit zijn collectie van 1935 gestolen. Niet alles natuurlijk. Alleen de lijn.’ Ze grinnikte. ‘En de plooiën.’

Hij keek haar met een geamuseerd lachje aan en boog zich weer naar haar toe voor een vluchtige kus. ‘De lijn is voortreffelijk.’

‘Het is maar goed dat we niet langer hele dagen samenwerken, want daar zou niets van terecht komen. Ik vraag me wel eens af hoe het altijd zo goed heeft kunnen gaan.’ Ze leunde achterover in haar stoel en keek hem vol bewondering aan. Het was onmogelijk hem niet te bewonderen. Hij was de Griekse godheid van tientallen schilderijen in het Uffizi in Florence, het standbeeld van elke Romeinse jongen, lang, slank, gracieus en elegant. Maar er was nog meer. De groene ogen waren schrandere, ondeugend, wijs en geamuseerd. Ze waren scherp en vast, en ondanks de gouden Florentijnse schoonheid van zijn genen stond er ook kracht in te lezen, kracht en gezag. Hij was het hoofd van het House of San Gregorio, hij was de erfgenaam van een vrij belangrijke troon geweest en droeg nu de mantel van zijn positie goed. Die paste hem. Hij zag eruit als het hoofd van een imperium of desnoods van een heel grote bank. Het geraffineerd getailleerde gestreepte pak accentueerde zijn lengte en zijn smalle figuur, hoewel de brede schouders van hemzelf waren. Alles aan Amadeo was van hemzelf. Niets aan hem was namaak, niets was geleend of gestolen, niets was onecht. De elegantie, het aristocratische knappe uiterlijk, de warmte in zijn ogen, de schrandereheid, de scherpe geest en de zorg voor hen die hem omringden. En de hartstocht voor zijn vrouw.

‘Waarom heb je je trouwens zo opgedoft? Toch niet alleen om mij een “paar” ideeën door te geven, hè?’ Hij lachte opnieuw toen hun ogen elkaar ontmoetten.

Isabella glimlachte. ‘Ik ga met enkele dames lunchen.’

'Dat klinkt afschuwelijk. Kan ik je in plaats daarvan niet naar een kamer in het Excelsior lokken?'

'Een andere keer misschien. Nu heb ik na de lunch een afspraak met een andere man.' Ze zei het met een zelfvoldane klank in haar stem en er dansten pretlichtjes in haar ogen, evenals in die van Amadeo. 'Mijn rivaal, Bellezza?' Maar hij had geen reden om zich zorgen te maken. Dat wist hij.

'Je zoon.'

'In dat geval... geen Excelsior. *Peccata.*' Jammer.

'Volgende keer beter.'

'Reken maar.' Tevreden strekte hij zijn benen uit en rekte zich als een luie kater in de zon.

'Nou, kom op! Er is werk aan de winkel.'

'*Ecco.* Zie de vrouw met wie ik ben getrouwd... teder, romantisch, zacht.'

Ze trok een gezicht zoals hun zoon dat vaak deed en beiden lachten terwijl zij een stapel notities uit haar handtas haalde. In het zonlicht dat in zijn kantoor viel zag hij de schittering van de grote smaragdgroene diamanten ring, die hij haar die zomer voor hun tienjarig huwelijksfeest had gegeven. Tien-karaats natuurlijk. Wat anders? Tien-karaats voor tien jaar.

'De ring staat prachtig.'

Ze wierp er een blik op en knikte gelukkig. Hij stond goed bij haar lange sierlijke handen. Isabella stond alles goed. Voor al tienkaraats diamanten. 'Ja, maar jij bent mooier. Ik houd trouwens van je.' Ze deed alsof ze spotte, maar beiden wisten dat ze het meende.

'Ik houd ook van jou.' Ze wisselden een laatste glimlach en stortten zich toen op het werk. Het was beter nu. Beter wanneer ze niet iedere dag bij elkaar waren. Aan het einde van de middag hongerde hij altijd naar haar en verlangde ernaar naar huis te gaan. Bovendien hadden hun ontmoetingen, hun avonden, hun lunches, hun dagen nu iets bijzonders gekregen.

Ze was weer mysterieus voor hem. Hij betrapte zich erop dat hij zich afvroeg wat ze de hele dag deed, waar ze was, wat ze droeg en hij merkte hoe de gedachte aan haar parfum zijn geest verdoezelde.

‘Vind je de Amerikaanse lijn niet te stemmig? Dat kwam vannacht ineens bij me op.’ Ze keek hem vluchtig aan en zag niet hem maar de ontwerpen die zij en Gabriela de dag daarvoor hadden bekeken.

‘Nee. Bernardo was ook enthousiast.’

‘Barst!’ Haar ogen ontmoetten zijn blik met oprechte bezorgdheid. ‘Dan heb ik gelijk.’ Amadeo lachte, maar ze bleef ernstig kijken. ‘Ik méén het. Ik wil vier van de stoffen veranderen en er één of twee uit de collectie voor Frankrijk aan toevoegen. Dan wordt het een succes.’ Ze leek zeker van zichzelf, zoals gewoonlijk. En ze had het zelden mis. Die volkomen zekerheid van haar had hen al tien jaar lang onderscheidingen in de mode opgeleverd. ‘Ik wil deze purperen en rode tinten erin brengen. En ook de witte jas. Dan is het volmaakt.’

‘Werk het maar uit met Bernardo en geef het door aan Gabriela.’

‘Heb ik al gedaan. Het doorgegeven aan Gabriela, bedoel ik. En Bernardo’s nieuwe zeep voor de herenlijn lijkt nergens naar. De geur bleef de hele middag in mijn neus hangen.’

‘Zo erg?’

‘Afschuwelijk. Het parfum van een vrouw moet bij een ander blijven hangen. De geur van een man moet je alleen ruiken als je in zijn buurt komt en moet je als een vage herinnering bijblijven... en niet in de vorm van hoofdpijn.’

‘Bernardo zal woedend zijn.’ Even lag er een vermoeide blik in zijn ogen. Soms werd hij doodop van het gekrakeel tussen Isabella en Bernardo, maar hij beseftte dat ze voor de zaken van essentieel belang waren. Zonder de aantrekkingskracht van Isabella en de krachtige steun van Bernardo zou het House of

San Gregorio op geen stukken na zijn wat het nu was. Maar zoals de as die ervoor zorgt dat de twee wielen geen verschillende richtingen opgaan, vond hij de druk die er op hem werd uitgeoefend soms te veel van het goede. Maar als drietal vormden ze een fantastisch team, en dat beseften ze alle drie. Als alles was gezegd en gedaan, slaagden ze er op de een of andere manier altijd weer in om vrienden te blijven. Hij zou dat nooit begrijpen. Het ene moment tierde Isabella als een bezetene tegen Bernardo en slingerde hem scheldwoorden naar het hoofd waarvan Amadeo nooit had vermoed dat ze die kende, terwijl Bernardo haar aankeek met een blik alsof hij haar het liefst zou vermoorden. En nog geen paar uur later trof Amadeo hen dan kameraadschappelijk aan in een van de besloten paskamers, waar ze champagne dronken en een schaal overgebleven sandwiches verorberden als twee kinderen die hun eigen feestje bouwden nadat de volwassenen waren vertrokken. Hij zou dat nooit kunnen verklaren en was alleen maar blij dat het zo uitpakte. Zuchtend keek hij op zijn horloge. 'Zal ik hem laten roepen?' Hij hoefde nooit boodschappen voor Isabella door te geven. Daarvoor zorgde ze altijd zelf. Op de man af en zonder omhaal.

'Doe maar. Mijn lunchafspraak is om twaalf uur.' Ze keek op het onleesbare horloge. Dat was ook een geschenk van hem geweest.

'God, we maken ons tegenwoordig ondergeschikt aan dameskransjes!' Maar er blonk een lach in zijn ogen. Hij wist dat zoiets in Isabella's leven onmogelijk was. In tegenstelling tot hemzelf en Alessandro, leefde Isabella voor de zaak; die hield haar voor achthonderd procent op de been, vol levenslust.

Amadeo greep naar de telefoon en sprak kort tegen zijn secretaresse. Ze zou meneer Franco onmiddellijk bellen. En inderdaad, zoals altijd kwam hij direct opdruiven. Hij stormde als een explosie binnen en opeens kon Amadeo de spanning

in Isabella voelen. 'Ciao, Bernardo.' Isabella wierp hem een vluchtig lachje toe toen hij het kantoor binnenliep in een van de tientallen donkere pakken die hij bezat en die er in Isabella's ogen allemaal hetzelfde uitzagen. Bij elk pak droeg hij hetzelfde gouden zakhorloge, dezelfde onberispelijk gesteven witte overhemden en dassen die meestal donker waren, met witte stippeltjes. Als hij in een uitbundige bui was, waren het rode stippeltjes. 'Wat een prachtig pak!' Het was hun stereotiepe grap. Ze vertelde hem altijd dat zijn pakken hopeloos saai waren. Maar de eenvoud ervan hoorde nu eenmaal bij zijn stijl.

'Nu moeten jullie allebei eens even goed luisteren... Doe vandaag niet moeilijk. Ik ben er niet voor in de stemming.' Amadeo wierp hen een onheilspellende blik toe, maar zoals gewoonlijk lachten zijn ogen ook al deed zijn mond niet mee. 'Bovendien heeft ze over veertig minuten een lunchafspraak. Als het daarom gaat, komen wij tegenwoordig op de tweede plaats.'

'Allicht.' Bernardo's mond plooidde zich tot een glimlach en hij ging zitten. 'Hoe is het met mijn peetzoon?'

'Met Alessandro is het uitstekend, in tegenstelling tot de gordijnen in de eetkamer.' Amadeo luisterde grijnzend naar wat Isabella vertelde. Hij genoot van de ondeugende streken van zijn zoon en van de gloed in de donkere ogen die zoveel op de hare leken. 'Toen ik gisteren hier was en jouw problemen zat op te lossen...' met opgeheven wenkbrauw wachtte ze tot Bernardo zou happen en was duidelijk teleurgesteld toen hij dat niet deed, 'leende hij even mijn nagelschaartje en "maakte" ze, zoals hij het noemde. Hij heeft er zo ongeveer een meter van afgeknipt omdat ze hem altijd in de weg hingen als hij met zijn lievelingsauto over de vensterbank wilde rijden. Bovendien kon hij de tuin niet zien. Dat kan hij nu wel... Heel goed zelfs.' Maar ook zij lachte, evenals Bernardo. Met die lach op zijn gezicht leek hij twintig jaar jonger dan de achtendertig

jaren die hij telde en zag hij er jongensachtig uit. Maar hij had te lang gewerkt en als hij niet door verhalen over Alessandro werd opgevrolijkt, maakte hij een sombere indruk. Veel van de verantwoordelijkheid voor het House of San Gregorio rustte op zijn schouders en dat was hem dikwijls aan te zien. Hij had hard en goed voor hen gewerkt, en dat had zijn tol geëist. Nooit getrouwd, geen kinderen, te veel alleen en te vaak aan het werk – 's avonds laat, 's morgens vroeg, in het weekend, tijdens vakanties, tijdens feestdagen en tijdens dagen waarop hij eigenlijk met iemand ergens anders zou moeten zijn. Maar hij leefde voor wat hij deed en droeg zijn verantwoordelijkheden zoals hij zijn donkere pakken droeg; ze hoorden bij hem zoals zijn haren, die bijna even donker waren als die van Isabella en zijn ogen, die de kleur van de Romeinse lucht in de zomer hadden. Het was zijn gezicht waarop de mannequins vielen. Zij betekenden echter weinig voor hem. Ze amuseerden hem gedurende één of twee avonden, langer niet. 'Je nieuwe zeep is niet goed.' Meestal vertelde ze het hem zonder omwegen. Amadeo kromp bijna ineen en wachtte tot de strijd zou losbarsten. Bernardo bleef roerloos zitten. 'Waarom niet?'

'Ik kreeg er hoofdpijn van. Hij is te zwaar.'

'Als iemand de gordijnen in mijn eetkamer zou halveren, zou ik ook hoofdpijn krijgen.'

'Ik meen het in alle ernst.' Ze wierp hem een onheilspellende blik toe.

'Ik ook. Onze tests hebben aangetoond dat de zeep prima is. Niemand vond hem te zwaar.'

'Misschien waren ze neusverkouden en konden het niet ruiken.' Bernardo hief zijn ogen ten hemel en zakte onderuit in zijn stoel. 'Allemachtig, Isabella, ik heb opdracht gegeven de productie te starten. Wat moet ik nu dan doen, verdorie?'

'De zaak stopzetten. Hij is niet goed. Precies zoals de aftershave in het begin slecht was. Om dezelfde reden.' Deze

keer sloot Amadeo zijn ogen. Daarin had ze ook gelijk gehad, maar het had een strijd gegeven die Bernardo met pijn en moeite – en met woede – had opgegeven. Hij en Isabella hadden een maand lang nauwelijks tegen elkaar gesproken.

Bernardo's mond verstrakte en hij stopte zijn handen diep in zijn vestzakken. 'De zeep moet sterk zijn. Je gebruikt hem met water, in het bad, en daarna spoel je hem af. Dan verdwijnt de geur,' zo legde hij met opeengeklemd lippen uit.

'*Capisco*. Ik heb wel vaker zeep gebruikt. Van de mijne krijg ik geen hoofdpijn en van die van jou wel. Het moet veranderd worden.'

'Verdomme, Isabella!' Hij sloeg met zijn vuist op Amadeo's bureau en staarde haar aan, maar ze was niet te vermurwen.

Ze keek hem met een zegevierende glimlach aan. 'Vertel ze op het lab maar dat ze ervoor moeten overwerken. Dan zal de productie niet meer dan twee of drie weken achterop komen.'

'Of maanden. Besef je wel wat er dan gebeurt met de advertenties die we al hebben verzorgd? Die zijn waardeloos.'

'En meer dan dat als je doorgaat met het verkeerde product. Vertrouw me. Ik heb gelijk.' Ze keek hem grijnzend aan en even leek het alsof Bernardo zou exploderen.

'Heb je soms nog meer van die leuke verrassingen voor me?'

'Nee, er moet alleen nog het een en ander aan de Amerikaanse collectie worden toegevoegd. Ik heb er al met Gabriela over gesproken. Dat vormt geen probleem.'

'Mijn God! Nee? Bedoel je dat het eenvoudig is? Isabella, néé!' Maar plotseling glimlachte hij weer. Hij kon zich altijd enorm kwaad maken, maar was tegelijkertijd ook erg vergevingsgezind. 'Dus jij houdt me op de hoogte over de zeep?' Opnieuw zette ze hem onder druk.

'Ik houd je op de hoogte.'

'Mooi. Dat is dan geregeld. Ik heb nog twintig minuten de tijd, dus ik hoef me niet eens te haasten.' Amadeo keek haar

grinnikend aan en zij ging op de armleuning van zijn stoel zitten. Met haar hand streelde ze zijn wang, waardoor het zonlicht in de diamanten ring weerkaatste en een regenboog aan kleuren op de muur reflecteerde. Ze zag hoe Bernardo er met onverwacht misnoegen naar keek. 'Wat scheelt eraan, Nardo?' vroeg ze met een geamuseerde blik. 'Heb je weer eens ruzie gehad met een van je vriendinnen?'

'Leuk, hoor. Ik heb de laatste week zo'n beetje aan mijn bureau geketend gezeten en voel me zo langzamerhand de huis-eunuch.' Amadeo fronste opeens zijn wenkbrauwen. Bezorgd vroeg hij zich af of ze hem misschien te hard lieten werken, maar Isabella wist dat Bernardo's gekwetste blik door iets anders werd veroorzaakt. Ze kende hem te goed om te geloven dat hij het erg vond om zoveel over te werken. Niet erger dan zij. En daarin had ze gelijk. Ze werden alle drie overstelpt door werk en ze vonden het heerlijk. Alleen kon Bernardo er wat minder gemakkelijk mee stoppen dan zijn twee vrienden. Nu gleed zijn blik van Isabella's grote diamanten ring naar haar parels en leek hij oprecht verontrust. 'Je bent gek om die dingen te dragen, Isabella.' En veelbetekenend tegen Amadeo: 'Ik heb je dat vorige week nog gezegd.'

'Waar heb je het over?' Met geamuseerde ontsteltenis keek Isabella van de een naar de ander en richtte haar blik ten slotte op het goedgehartige gezicht van haar man. 'Probeer je soms over te halen mij mijn ring af te nemen?'

'Min of meer.' Amadeo haalde zijn schouders op en maakte opeens een erg Italiaanse indruk.

Maar Bernardo kon hun spelletje niet waarderen. 'Je weet verdraaid goed dat ik het zo niet bedoelde. En evenmin zo zei. Je weet toch wat er vorige week met de Belloggio's is gebeurd? Het zou jullie ook kunnen overkomen.'

'Een kidnapping?' Isabella keek hem verbijsterd aan. 'Doe niet zo belachelijk, Nardo. De gebroeders Belloggio waren de

twee belangrijkste politici van Rome. Ze kenden iedereen en oefenden een abnormale macht uit. De terroristen haatten hen als symbolen van het kapitalisme.'

'Ze wisten ook dat ze een enorm fortuin vertegenwoordigden. En hun vrouwen zwierven door deze stad als levende reclames voor Van Cleef. Geloof je niet dat dat er iets mee te maken had?'

'Nee.' Isabella maakte een onbezorgde indruk. Ze staaarde weer naar Bernardo. 'Wat bezielt je eigenlijk? Waarom zou je je daarover opeens zo druk maken? Heb je soms weer last van je maagzweer? Dan gedraag je je altijd een beetje vreemd.'

'Houd op, Isabella. Doe niet zo onnozel. Dat was de vierde grote kidnapping van dit jaar en in tegenstelling tot wat jullie schijnen te denken, zijn niet alle ontvoeringen die de laatste tijd in Europa plaatsvinden gericht op politici. Sommige komen gewoon tot stand omdat mensen rijk zijn en zo stom om dat de hele wereld te laten weten.'

'Aha, jij denkt dus dat ik zo rondloop om reclame te maken voor onze collectie? Is dat het? Mijn God, Bernardo, wat vulgair!'

'Ja, vind je niet?' Zijn ogen leken plotseling vuur te schieten en hij griste een krant van Amadeo's bureau. Snel bladerde hij hem door, gadeslagen door de twee anderen. 'Ja, verschrikkelijk, afschuwelijk vulgair, Isabella. Ik ben toch zo blij dat jij je nooit zó grof zou gedragen!' En met die woorden sloeg hij in de krant een grote foto op, waarop zij samen te bewonderen waren tijdens de gisterenavond gehouden openingsparty van de opera. Isabella droeg een opvallend mooie beige moiré avondjapon met een bijpassende mantel, afgezet met een adembenemend mooie strook sabelbont, die helemaal tot op de grond viel. Om haar hals en om haar beide polsen schitterden diamanten in volslagen harmonie met de grote steen aan haar vinger. 'Ja, ik ben blij dat jij zo eenvoudig bent.' En met

een duistere blik op Amadeo: 'Jij ook trouwens.' De door een chauffeur bestuurde Rolls, die Amadeo alleen voor officiële gelegenheden gebruikte, stond vlak achter hen en de knoopjes op het overhemd onder Amadeo's avondkleding schitterden net zo fel als de kleine diamanten in Isabella's oren. Beiden staarden verwezen naar de foto terwijl Bernardo hen beschuldigend aankeek.

'Wij waren daar niet de enigen.' Isabella zei het zachtjes. Het ontroerde haar dat hij zich zorgen maakte. Het onderwerp was niet nieuw. Hij had het al eerder naar voren gebracht, maar nu de Belloggio's waren ontvoerd en vermoord, leek hij zich met onverbrekelijke hardnekkigheid in de zaak vast te bijten. 'Schat, je hoeft je echt geen zorgen om ons te maken.'

'Waarom niet? Denk je soms dat jullie heilig zijn? Dat niemand jullie iets zal doen? Als je dat in deze tijd nog denkt, ben je niet goed wijs. En dat geldt voor jullie allebei!' Even leek het alsof hij zijn tranen niet kon bedwingen. Hij had een van de Belloggio's gekend en was vorige week naar de begrafenis geweest. De kidnappers hadden het krankzinnige bedrag van vijftien miljoen dollar aan losgeld en de vrijlating van een half dozijn politieke gevangenen geëist. Maar de familie had hun eisen niet kunnen inwilligen en de autoriteiten waren niet tot medewerking bereid. De resultaten waren tragisch. Maar hoe wel Isabella en Amadeo vol medeleven leken te zijn, bleven ze onbezorgd en vonden dat Bernardo spoken zag.

Isabella stond langzaam op en liep naar Bernardo. Glimlachend sloeg ze haar armen om hem heen. 'We houden van je. Je maakt je te veel zorgen.' Amadeo fronste zijn wenkbrauwen, niet zozeer uit angst voor zichzelf als wel uit zorg om Bernardo.

'Jullie begrijpen het niet, hè?' Met een gevoel van groeiende wanhoop keek Bernardo hen aan.

Deze keer was het Amadeo die antwoord gaf, terwijl Isabella

met een zucht ging zitten. 'Ja, we begrijpen het wel, maar volgens mij is er minder reden tot bezorgdheid dan jij denkt. Moet je ons nu eens zien...' hij omvatte Isabella en zichzelf in een nonchalant gebaar, '... wie zijn wij nou helemaal? Handelaren in kleding! Wat kan iemand van ons willen?'

'Geld. En Alessandro? Als ze hem eens ontvoeren?' Nu voer er een huivering door Amadeo's lichaam. Bernardo had gescoord. 'Dat zou iets anders zijn. Maar hij is nooit alleen, Bernardo. Dat weet je. De villa is ontoegankelijk. Er kan geen mens zomaar naar binnen komen. Je hoeft je echt geen zorgen te maken. Hij is veilig. En wij ook.'

'Je hebt het mis. Niemand is meer veilig. En zolang jullie tweeën blijven ronddraven zoals hier...' mistroostig gebaarde hij weer naar de foto in de krant, 'vragen jullie om moeilijkheden. Ik zag dit vanmorgen en wilde jullie wakker schudden.' Amadeo en Isabella wisselden een snelle blik. Bernardo wendde zich af. Ze begrepen het niet. Ze dachten dat hij gek was, terwijl juist zij niet goed bij hun hoofd waren... naïef, onnozel en stom. Bernardo zou hun dat het liefste schreeuwend onder de neus willen wrijven, maar hij wist dat het geen zin had. 'Handelaren in kleding...' het grootste modehuis in Europa, een van de aanzienlijkste fortuinen in Rome, twee spectaculair uitziende mensen, een kwetsbaar kind, een met juwelen overladen vrouw... handelaren in kleding. Hij keek nog eens van de een naar de ander, schudde zijn hoofd en liep naar de deur. 'Ik zal dat met die zeep regelen, Isabella. Maar doe me een plezier, jullie allebei.' Hij zweeg even en de gekwelde blik in zijn ogen kwam terug. 'Denk eens na over wat ik heb gezegd.'

'Dat zullen we doen,' zei Amadeo zacht, waarna Bernardo de deur achter zich sloot. 'Hij kan best gelijk hebben.' Amadeo keek zijn vrouw aan. 'Misschien moeten we inderdaad beter op jou en Alessandro letten.'

‘En jij dan?’

‘Ik ben nauwelijks van belang.’ Hij glimlachte haar toe. ‘Bovendien loop ik niet rond in bontjassen en behangen met diamanten.’

Ze keek hem een ogenblik lachend aan en zei toen pruilend: ‘Je kunt mij mijn ring niet afnemen.’

‘Dat ben ik ook niet van plan.’ Hij wierp haar een liefdevolle blik toe.

‘Nooit?’ Ze ging als een mokkend kind op zijn schoot zitten en hij grinnikte.

‘Nooit. Dat beloof ik je. Hij is van jou. En ik ben ook van jou. Voor eeuwig en altijd.’ Hij kuste haar en ze voelde dezelfde gloed door haar lichaam trekken, die hij vanaf hun eerste ontmoeting in haar had opgewekt. Ze sloeg haar armen om zijn nek en drukte haar mond stevig op de zijne.

‘Ik houd van je, *carissimo*... meer dan van wat ook ter wereld...’ Opnieuw kusten ze elkaar, en toen ze zich ten slotte terugtrok, voelde ze de tranen in haar ogen prikken. Soms gebeurde dat. Dan was ze zo gelukkig, dat ze wilde huilen. Ze deelden samen zoveel, zoveel historie, zoveel overwinningen, niet alleen de onderscheidingen en de roem, maar ook de tedere herinneringen, de geboorte van hun zoon, de tijd die ze vijf jaar geleden helemaal alleen hadden doorgebracht op een Grieks eiland, toen ze beiden voelden dat het werk hen plotseling te veel werd; in die periode was Alessandro verwekt. Duizenden momenten kwamen haar in herinnering en maakten Amadeo eens te meer oneindig dierbaar. ‘Isabellezza...’ Met een glimlach in zijn diepe smaragdgroene ogen keek hij op haar neer. ‘Jij hebt mijn leven volmaakt gemaakt. Weet je dat wel?’

Ze beantwoordde zijn glimlach. ‘En jij het mijne. Weet je wat ik graag zou doen?’

‘Nou?’ Wat het ook was, het zou gebeuren. Hij kon haar

niets weigeren. Anderen zouden misschien zeggen dat ze verwend was en van haar man altijd haar zin kreeg. Maar zo was het niet. Zij verwendde hem evenzeer. Dat deden ze gewoon voor elkaar. Het was een wederzijdse uiting van gulle liefde, waarvan ze beiden genoten.

'Ik zou graag nog eens naar Griekenland gaan.' Bernardo's waarschuwendende woorden waren alweer vergeten.

'Wanneer?' lachte hij. Hij wilde dat ook. Het was een van de mooiste perioden uit zijn leven.

'In het voorjaar?' Ze keek naar hem op en hij vond haar onweerstaanbaar sexy.

'Zullen we nog een kindje maken?' Hij had daaraan al vaker gedacht en dit leek hem een goede tijd. Voor Alessandro er was, wilden ze altijd maar één kind. Maar de jongen was zo'n vreugde, dat Amadeo de laatste tijd erover had gedacht het onderwerp nogmaals bij Isabella ter sprake te brengen.

'In Griekenland?' Haar donkere ogen sperden zich open en toen hij zich vooroverboog om haar opnieuw te kussen leek haar mond vol en rijp. Na zijn kus keek ze hem glimlachend aan. 'We hoeven toch niet per se tot Griekenland te wachten? In Rome worden voortdurend baby's verwekt.'

'Oh ja?' fluisterde hij in haar hals. 'Dan zul je me toch eens moeten tonen hoe dat gaat.'

'*Ecco; tesàro.*' Plotseling begon ze te lachen en keek op haar horloge. 'Maar pas na de lunch. Ik ben al laat.'

'Wat vreselijk. Misschien kun je maar beter helemaal niet meer gaan. We zouden in dat geval naar huis kunnen gaan en...'

'*Doppo...*' Later. Ze kuste hem nog een keer en liep toen langzaam naar de deur, waar ze een ogenblik met haar hand op de knop bleef staan. Ze boog haar hoofd lichtjes opzij en keek hem over haar schouder aan. 'Meende je het?'

'Dat je maar niet moest gaan lunchen?' Hij lachte geamu-

seerd. Maar ze schudde haar hoofd en keek hem grinnikend aan. 'Nee, wellusteling! Over de baby.' De laatste woorden sprak ze zacht uit, alsof de gedachte ook voor haar iets betekende.

Hij keek haar aan en knikte. 'Ja, dat meende ik. Wat vind jij ervan, Bellezza?'

Ze wierp hem slechts een mysterieus lachje toe. 'Dat we het in gedachten moeten houden.' Daarna zond ze hem een kus toe en was het volgende ogenblik verdwenen, terwijl hij nog naar de deur staarde. Hij wilde haar nog eens zeggen dat hij van haar hield, maar dat zou nu tot vanavond moeten wachten. Hij was zelf ook verrast over wat hij zojuist over een nieuwe baby had gezegd. Hij had er weliswaar vaak over nagedacht, maar het nooit in woorden omgezet. Nu wist hij opeens dat hij het meende. Het hoefde haar carrière niet te belemmeren. Dat was met Alessandro evenmin gebeurd en ze hadden het kind beiden veel te geven. Hij ging weer achter zijn bureau zitten en schoof glimlachend een stapel paperassen naar zich toe.

Het was bijna één uur toen Amadeo ten slotte opstond en zich uitrekte. Hij was tevreden over de cijfers. De Amerikaanse transacties die ze in de herfst hadden afgesloten zouden een stevige winst opleveren. En die was uiterst welkom. Hij stond op het punt dit in zijn eentje met een lunch te gaan vieren, toen er zacht op zijn deur werd geklopt. 'Si?' Verrast keek hij op. Zijn secretaresse waarschuwde hem meestal met het zoe-mertje, maar vermoedelijk was ze al gaan lunchen. Hij wendde zich naar de deur en zag een van de assistent-secretaresses die haar hoofd om de hoek stak en hem verontschuldigd aankeek.

'*Scusi, signore, mi dispiace...* Neemt u me niet kwalijk, maar...' Ze lachte tegen hem. Hij was zo onweerstaanbaar knap, dat ze nooit goed wist wat ze moest zeggen. Ze kreeg hem trouwens toch nauwelijks te spreken.

'Ja?' Hij glimlachte terug. 'Kan ik iets voor je doen?'

'Er zijn twee heren voor u, sir.' Haar stem stierf weg en ze bloosde. 'Nu?' Hij keek in zijn agenda, die opengeslagen op zijn bureau lag. Tot drie uur stonden er geen afspraken in genoteerd. 'Wie zijn ze?'

'Ze... het gaat over uw wagen. De-de Ferrari.'

'Mijn wagen?' Hij keek haar verrast en niet-begrijpend aan. 'Wat is daarmee?'

'Ze-ze zeiden dat er een... een ongeluk was gebeurd.' Ze wachtte op een explosie, maar die bleef uit. Hij keek bezorgd maar niet boos.

'Is er iemand gewond?'

'Ik geloof het niet. Maar ze zijn hier... buiten... in het kantoor van juffrouw Alzini, meneer.' Hij knikte vriendelijk en liep langs haar heen naar het andere kantoor. Daar stonden twee mannen die zich kennelijk niet op hun gemak voelden. Ze droegen nette maar eenvoudige kleren; hun handen waren groot en bruin, hun gezichten rood. Hij was er niet zeker van of dit werd veroorzaakt door beschaamdheid of door de zon. Het was in ieder geval overduidelijk dat ze niet aan het rijke milieu gewend waren. De kleinste van de twee scheen zijn schoenen nauwelijks op het tapijt te durven zetten en de langste wekte de indruk het liefst ter plekke door de grond te zakken. Een slager misschien, een bakker wellicht of arbeiders. Toen ze spraken, klonken hun stemmen ruw maar vol ontzag en respect. Ze vonden het vreselijk wat er was gebeurd en waren verbijsterd te horen dat het zijn wagen was.

'Wat is er gebeurd?' Hij keek nog steeds niet-begrijpend maar sprak met vriendelijke stem en een warme blik in zijn ogen. Als hij al bezorgd was om zijn wagen, dan liet hij daarvan niets merken. 'We reden over de weg en het was erg druk, meneer. Lunchtijd, snapt u.' Amadeo knikte geduldig. 'Een vrouw en een klein meisje staken plotseling de straat over.'

We zwenkten uit om hen te ontwijken en...' De kleinere man werd nog roder. '...toen raakten we uw wagen. Niet zo hard, maar de auto is wel een beetje beschadigd. We kunnen hem wel repareren. Mijn broer heeft een werkplaats; hij is een goede vakman. U zult tevreden zijn. En we betalen ook. Alles. We zullen alles betalen.'

'Geen sprake van. We laten het gewoon door onze verzekeringsmaatschappijen uitzoeken. Is de schade groot?' Hij probeerde niet te laten merken hoe erg hij het vond.

'Ma... Het spijt ons zo. Alles hadden we ervoor willen geven om niet de wagen van meneer te raken. Een Fiat, een onbekende wagen... lang niet zo'n prachtige auto als die van u.' De langere man wrong zijn handen ineem, tot Amadeo ten slotte glimlachte. Ze stonden daar zo onwijs in het kantoor van zijn secretaresse; waarschijnlijk waren zij er beroerder aan toe dan zijn wagen. Plotseling voelde hij een nerveuze lachbui in zich opkomen die hij met moeite bedwong en hij was blij dat Isabella niet in de buurt was om hem met haar schalkse, half spottende, half ernstige blik te bestoken.

'Rustig aan maar. Kom, we zullen er eens naar gaan kijken.' Hij ging hen voor naar de kleine privé-lift en opende die met zijn sleutel. Met z'n drieën daalden ze af naar de begane grond, de twee mannen met nederig gebogen hoofden terwijl Amadeo probeerde om via wat volkse humor contact met hen te krijgen. Ciano was ook al gaan lunchen toen Amadeo naar buiten ging en in de richting van zijn wagen keek. Hij zag dat hun auto er dubbelgeparkeerd naast stond. Het was een grote, afzichtelijke, ouderwets uitziende wagen en leek zwaar genoeg om een behoorlijke schade te kunnen veroorzaken. Met een blik van gemaskeerde bezorgdheid liep hij de straat af, terwijl de twee mannen hem zenuwachtig volgden en duidelijk bang waren voor zijn reactie. Toen hij zijn auto via het trottoir bereikte, zag hij dat er een derde man in de oude Fiat

zat te wachten. Hij keek Amadeo met een ongelukkig gezicht aan en begroette hem met een kort knikje.

Amadeo liep om zijn wagen heen de straat op om de beschadigde linkerzijde te inspecteren. Langzaam gleed zijn blik langs de zijkant en hij boog zich licht voorover om de schade beter te kunnen opnemen. Maar plotseling vernauwden zijn ogen zich; zijn geliefde wagen was niet beschadigd... geen krasje, geen deuk, niets. Het was te laat om hun nadere uitleg te vragen. Terwijl zijn ogen zich verrast opensperden, daalde er een zwaar voorwerp met hevige kracht op zijn nek. Hij zakte in elkaar en werd onmiddellijk en zonder pardon achter in de wachtende auto gesleept. Het hele voorval duurde niet langer dan enkele seconden en werd bekwaam uitgevoerd door Amadeo's zo onschuldig uitziende bezoekers. Rustig stapten de beide mannen in de Fiat naast hun kameraad, die beheerst wegreed. Nog geen twee straten verder was Amadeo zorgvuldig vastgebonden en geblinddoekt en was er een prop in zijn mond gestopt. Stil en nauwelijks ademhalend lag zijn roerloze gestalte op de vloer van de wagen en werd door zijn ontvoerders weggereden.